

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 czerwca 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. domagał się zasądzenia od pozwanego R. R. kwoty 4 314,08 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 26 marca 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 marca 2015 roku wystawił na rzecz pozwanego R. R. fakturę VAT numer (...) na kwotę 19 378,65 złotych tytułem zapłaty za dokonaną sprzedaż, dostawę i rozładunek betonu. Pozwany na poczet tej należności zapłacił jedynie kwotę 15 064,57 złotych, pozostała część zaś nie została uiszczona.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 2984/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany R. R. wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że w dniu 19 marca 2015 roku dokonał dwóch wpłat na kwotę 15 064,57 złotych oraz na kwotę 4 000 złotych, obu na poczet faktury numer (...) i wskazał, że przez niedopatrzenie nie przełał brakującej kwoty 314,08 złotych, wobec czego uznał powództwo w zakresie tej kwoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. na zamówienie R. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład Budowlany (...) wyprodukował, sprzedał, dostarczył i rozładował zamówiony beton, z tytułu czego wystawił fakturę VAT o numerze (...) opiewającą na kwotę 19 378,65 złotych, z terminem płatności do dnia 25 marca 2015 roku.

R. R. nie składał żadnych reklamacji odnośnie jakości i ilości dostarczonego mu betonu.

faktura VAT numer (...) – k. 18 akt, k. 18, zeznania świadka S. D. – protokół skrócony rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku – k. 122-124 akt (zapis cyfrowy 00:02:22-00:12:01), zeznania świadka I. W. – protokół skrócony rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku – k. 122-124 akt (zapis cyfrowy 00:12:11-00:25:42)

Na poczet należności wynikającej z powyższej faktury R. R. w dniu 19 marca 2015 roku dokonał wpłaty w kwocie 15 064,57 złotych.

potwierdzenie przelewu – k. 38 akt

W dniu 19 marca 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach A. S. w sprawie o sygn. akt KM 391/15 dokonał zajęcia środków pieniężnych z rachunku bankowego należącego do R. R. i A. R. w kwocie 18 227,57 złotych tytułem zaspokojenia należności stwierdzonej nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. VI GNc 4515/14.

potwierdzenie przelewu – k. 39 akt, nakaz zapłaty – k. 48 akt, postanowienie z dnia 26 marca 2015 roku – k. 49 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 maja 2015 roku” (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. wezwał R. R. do zapłaty pozostałej części należności wynikającej z faktury VAT numer (...), tj. kwoty 4 314,08 złotych.

wezwanie do zapłaty z dnia 07 maja 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania – k. 19-20 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości

Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na – uznając je za spójne i logiczne – zeznaniach świadka I. W. w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał na przebieg współpracy między stronami, a także realizację zamówienia na dostawę betonu i brak jakichkolwiek reklamacji ze strony pozwanego R. R. odnośnie jakości i ilości dostarczonego towaru oraz kwestii związanych z dokonywaniem przez niego płatności. Odnośnie zeznań świadka S. D. Sąd ocenił je jako wiarygodne i oparł się na nich przy ustalaniu braku wad w dostarczonym towarze, w pozostałym zakresie uznając je za nieprzydatne do rozstrzygnięcia, jako, że świadek ten pracował jedynie na jednym odcinku związanym z produkcją betonu i nie posiadał wiedzy odnośnie rozliczeń między stronami.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron wobec ich nieusprawiedliwionego niestawiennictwa (mimo prawidłowego wezwania), a nadto oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: J. D., J. A., M. J., L. S. i P. C. na okoliczności prawidłowego wykonania zamówienia przez powoda, jakości towaru zamówionego przez pozwanego, prawidłowego załadunku towaru, dostarczenia towaru pozwanemu oraz odebrania go przez pozwanego. Sąd miał bowiem na względzie, że w świetle twierdzeń pozwanego R. R. zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w ocenie Sądu, wskazane powyżej okoliczności nie były sporne pomiędzy stronami. W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował bowiem okoliczności związanych z zawarciem umowy i jej prawidłowym wykonaniem, podnosił jedynie zarzut częściowego spełnienia świadczenia (co do kwoty 4 000 złotych) i co więcej – uznał powództwo w zakresie kwoty 314,08 złotych. Sąd zważył zatem, że przeprowadzenie dowodu z zeznań wymienionych powyżej świadków na wskazane okoliczności nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a ich uwzględnienie prowadziłyby do przedłużenia toczącego się postępowania.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. domagał się zasądzenia od pozwanego R. R. kwoty 4 314,08 złotych wraz ze stosownymi odsetkami ustawowymi, dochodząc w ten sposób zapłaty pozostałej części ceny wynikającej z faktury VAT numer (...) za sprzedaż, dostawę i rozładunek betonu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie niesporny, niekwestionowane bowiem było to, że strony łączyła umowa, na podstawie której powód miał wytworzyć określoną w zamówieniu ilość betonu, a następnie dostarczyć ją pozwanemu, co pozwala na zakwalifikowanie tej umowy jako umowy dostawy.

Zgodnie z treścią art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i zapłacenia ceny. Rzecz w rozumieniu tego przepisu jest finalnym wytworem dostawcy, który na podstawie swojej wiedzy fachowej, posiadanych maszyn i urządzeń oraz zakwalifikowanych przez siebie surowców zobowiązuje się wytworzyć ją na zlecenie odbiorcy. A zatem nie ma wątpliwości, iż umowa, której przedmiotem jest wytwarzanie i sprzedaż betonu połączone z jednoczesnym przewozem go na plac budowy, a następnie pompowanie wprost z betonomieszarek za pomocą dodatkowych pomp na docelowe miejsce, jest umową dostawy połączoną ze świadczeniem usług.

Nadto, poza sporem w ocenie Sądu pozostawało także prawidłowe wykonanie tej umowy przez powoda, albowiem pozwany R. R. nie kwestionował tej okoliczności na żadnym etapie postępowania, podnosił jedynie zarzut częściowego spełnienia świadczenia dochodzonego niniejszym postępowaniem (w zakresie kwoty 4 000 złotych) uznając powództwo w pozostałym zakresie – odnośnie kwoty 314,08 złotych.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

A zatem pozwany składając oświadczenie o uznaniu powództwa, wyraża zgodę na wydanie wyroku zgodnego z żądaniem powoda (w zakresie uznanego powództwa) potwierdzając tym samym okoliczności faktyczne powołane przez powoda na uzasadnienie zgłoszonego żądania. Związanie uznaniem powództwa obliguje zaś Sąd do zaniechania przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydania wyroku na skutek uznania powództwa (w zakresie uznanego powództwa).

Odnosząc się natomiast do spornej części żądania zasądzenia kwoty 4 000 złotych i mając na uwadze twierdzenia pozwanego R. R. o zapłaceniu tej części należności w dniu 19 marca 2015 roku, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W postępowaniu cywilnym reguła ta została potwierdzona w art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przytoczone regulacje oznaczają, że ciężar udowodnienia twierdzenia o istnieniu określonego faktu spoczywa na twierdzącym, a nie na przeczącym. Zgodnie zaś z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

W świetle powyższego w realiach niniejszej sprawy to więc na pozwanym R. R. spoczywał ciężar wykazania, iż roszczenie dochodzone pozwem zostało zaspokojone w zakresie kwoty 4 000 złotych, czemu w ocenie Sądu pozwany nie sprostał. Pozwany bowiem na potwierdzenie zasadności zarzutu spełnienia świadczenia we wskazanym powyżej zakresie przedstawił wprawdzie zestawienie rozrachunków z powodem, jednakże zestawienie takie nie zostało podpisane, nie może zatem być uznane za dokument, natomiast z przedłożonego potwierdzenia przelewu na kwotę 18 227,57 złotych tytułem zajęcia komorniczego nie wynika, ażeby z kwoty tej kwota 4 000 złotych została przekazana powodowi tytułem należności wynikającej z faktury VAT numer (...). Wręcz przeciwnie, z treści opisu potwierdzenia przelewu oraz twierdzeń powoda wynika, że kwota 18 227,57 złotych, na którą powołuje się pozwany, stanowiła wyegzekwowanie należności przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach A. S. w sprawie o sygn. akt KM 391/15, prowadzonej w związku z innymi należnościami przysługującymi powodowi od pozwanego, na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 4515/14.

Mając zatem na względzie okoliczność, że pozwany R. R. uznał dochodzone roszczenie w zakresie kwoty 314,08 złotych oraz nie wykazał, że zaspokoił je w zakresie kwoty 4 000 złotych, Sąd na podstawie art. 605 k.c. w zw. z art. 213 § 2 k.p.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w punkcie III Sąd nadał wyrokowi w punkcie I w zakresie kwoty 314,08 złotych rygor natychmiastowej wykonalności, albowiem pozwany we wskazanym powyżej zakresie uznał roszczenie powoda. O kosztach procesu rozstrzygnięto w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz powoda – jako strony wygrywającej, zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w łącznej kwocie 717 złotych, na którą składa się kwota 100 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem ustalonego w oparciu o § 2 ust. 1 i § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 grudnia 2016 roku